

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Велико Търново, 20.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети септември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА
Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.
в присъствието на прокурора Т. Н. И.
като разглежда докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600204 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на осъдения Й. М. П. от гр. Плевен, с ЕГН *****, жалба подадена лично от него и за възобновяване на наказателното производство както по ВНОХД № 921/2022 г. така и по НОХД № 2021/2022 г. на Районен съд Плевен. Прави се искане за постановяване на решение, свързано с отмяна на Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен и на въззивно решение № 87/20.03.2023 г. на Окръжен съд Плевен, II-ри въззивен наказателен състав по ВНОХД № 921/2022 г., както и връщане делото за разглеждане от друг състав на съда. Претендира се наличието на допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, както и явна несправедливост на наложеното наказание.

С искането са заявени касационни основания за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на

трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост.

По повод на оплакването за нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, това по т. 2, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и твърдяното наличие на т. 3, че наложеното наказание е явно несправедливо, не се излагат конкретни доводи в негова подкрепа, но се твърди, че в първата и въззивната инстанция производството по отношение на тогава подсъдимия П. е било опорочено, проведено в нарушение правилата на процеса, при което макар и непосочено по този начин се правят чрез фигурата на зададени риторични въпроси твърдения, че изводите на първоинстанционния и въззивния съд относно правно значимите факти са изведени в нарушение на изискванията на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 2, във вр. с чл. 15 и чл. 16, както и чл. 107, ал. 2, 3 и 5 от НПК, като са допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила при формиране вътрешното убеждение на двете инстанции по същество, а решението на въззивния съд не отговаря на стандарта на чл. 339, ал. 2 от НПК. Тези нарушения се определят от осъдения за съществени, тъй като са довели до ограничаване на процесуалните права на тогава подсъдимия П., и не са били отстранени. При това той се позовава на направени от него твърдения, свързани с пренебрегването от съдилищата на важни изисквания поставени от закона и отнасящи се до това, че не е разбирал обвинението, а признанието на фактите при протеклото по реда на Глава 27 от НПК производство не е направил доброволно и свободно, че констатациите в обвинителния акт, не кореспондират с и не отговарят на доказателствата по делото по един недвусмислен начин, че не е установена обективната истина по чл. 107, ал. 2, 3 и 5 от НПК по отношение на доказателствената съвкупност, с оглед необходимостта от произнасяне на съдебния акт - присъдата и решението.

Твърди се, че П. е съдействал за разкриване на обективната истина и е имал готовност да сключи споразумение като възстанови имотната вреда на пострадалия в размер на 361,95 лева, но в първоинстанционния съд не му била дадена такава възможност със становището, че същият е имал достатъчно време да направи това. Представя се и собствена констатация за значението на количествените и качествени характеристики на извършеното разследване в първата фаза на наказателния процес, за тяхната пълнота, прецизност и законосъобразно прилагане на чл. 371, т. 2 от НПК.

Излагат се аргументи относими към направеното твърдение и подкрепящи го такива, свързани с оплакването за допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК като се заема становището, че така постановената присъда е явно несправедлива, а наложеното с нея наказание – несъразмерно тежко. При индивидуализацията на наказанието на осъдения Й. М. П. и двете съдебни инстанции са допуснали недооценяване на наличните по делото множество смекчаващи отговорността обстоятелства, като

наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като е несъразмерно тежко и не съответства на целите по чл. 36 от НК. Наказание към средата на предвиденото в закона, което при възможно лишаване от свобода от три до десет години, редуцирано по чл. 58а, ал. 1 от НК, в необходима степен би гарантирало постигането на индивидуалната превенция чрез осигуряване на възпиращо и възпитателно въздействие върху подсъдимия, без да се явява излишна репресия спрямо него.

В заключение осъденият иска Великотърновският апелативен съд да отмени Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен и върне делото за ново разглеждане от друг състав.

В съдебно заседание осъденият Й. М. П. редовно призован, не се явява като от него е постъпила молба, в която се заявява, че не желае да присъства в съдебното заседание пред Апелативен съд гр. Велико Търново.

Определеният от Адвокатска колегия гр. Велико Търново адвокат за служебен защитник на осъдения П., И. Н. Т. вписан под № 6557 в Националния регистър за правна помощ, назначен с протоколно определение от съда на основание чл. 94, ал. 3, във вр. с ал. 1, т. 6 от НПК, поддържа искането за възобновяване на делото и моли то да бъде уважено като се приложи разпоредбата на чл. 425, ал. 1, т. 4 от НПК, а присъдата измени, тъй като в случая, основанията за това са в полза на осъдения. Акцентира се на явната несправедливост на наказанието, тъй като при постановяване на присъдата от Районен съд гр. Плевен и на въззивното решение, съдилищата не са съобrazили и отчели всички смекчаващи вината обстоятелства, като и на двете инстанции е отбелязано само едно единствено смекчаващо отговорността обстоятелство, каквито са направените пълни самопризнания и изразено критично отношение към престъпното деяние от страна на подсъдимия. Изтъква се обаче и наличието на друго останало незабелязано според защитата, смекчаващо вината обстоятелство, а именно незначителният размер на измамата. Конкретният случай касае една необходимост да се набавят стоки за храна, цигари и други дребни пособия за бита на затворника, в рамките на затвора. В случая цялата стойност на причинената на адвокат Драмов вреда е в размер на 361,95 лева, което би определило деянието като маловажен случай, ако то не беше извършено при условията на опасен рецидив. И ако това обстоятелство не позволява на съда да приложи маловажния случай в разглеждания казус, то дава основание да се отчете ниският размер на вредата, която е възникнала в резултат на осъществено престъпление като съществено смекчаващо вината обстоятелство, което според защитника адвокат Т. и двете съдилища са пропуснали. Това има съществено значение и заради него се поддържа, че при определяне на наказанието по реда на чл. 58а, ал. 1 от НК съдилищата са допуснали нарушение на правилото за определяне на наказанието и фактически са определили много по-висок размер, от 8 години лишаване от свобода, доближаващ се до максималния размер на наказанието предвидено за това

престъпление.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение като го отхвърли. Това е така според него защото не са налице касационните основания, претендирани с жалба, която няма конкретика по отношение на първите две, а именно нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. В жалбата най-общо се задават въпроси спазват ли се законовите разпоредби. Няма посочено нарушение, което лицето да претендира и което да подлежи на обсъждане. Прокурорът счита, че не са допуснати нито нарушения на материалния закон, нито нарушения на процесуалните правила. Няма в искането и упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнесените се съдебни инстанции, не са налице и превратно тълкуване на доказателствата. По тези данни и законът е приложен правилно.

По отношение искането за явна несправедливост на наложеното наказание, в негова подкрепа не са изложени конкретни основания, които да са преценени. В проведеното съдебно заседание е направено уточнение за ниската стойност на имуществото предмет на измамата. Точно това обаче е сторил окръжният съд като се е съобразил с изтъкнатия аргумент и е намалил наказанията не само на осъдения П. но и на другия подсъдим. В този смисъл прокурорът счита, че едно по-голямо намаление на наказанието няма да отговори на обществената опасност на дееца и на самото деяние. В заключение прави оценка на извършеното и изхожда не само от това, че лицето е многократно осъждано, но и акцентира на извършването на престъплението от затвора. Проявената изключителна дързост и арогантност в случая определят деянието като такова със завишена степен на обществена опасност, поради което се приема искането за неоснователно.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК като при произнесено въззивно решение на 20.03.2023 г., подаването на искането е станало на 21.06.2023 г.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е

неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен, подсъдимият Й. М. П. е признат за виновен в това, че в периода от 09.12.2021 г. до 12.12.2021 г. в гр. Плевен, в съучастие като съизвършител със Стоян Й. С. от село Васил Левски, общ. Търговище и при условията на опасен рецидив, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил и поддържал заблуждение у Добромир Илиев Грамов от гр. Кнежа, че ще го упълномощи в качеството му на защитник и да му закупи различни стоки, чиято стойност ще му бъде изплатена, като с това му причинил имотна вреда в размер на 361.95 лева - престъпление по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 58а, ал. 1, във вр. с чл. 54 от НК съдът го осъдил на наказание „лишаване от свобода“ в размер на осем години, което след редукцията по чл. 58а, ал. 1 от НК намалил с 1/3 определяйки за изтърпяване наказание „лишаване от свобода“ в размер на пет години и четири месеца, което П. трябвало да търпи при първоначален „строг“ режим.

С решение № 87/20.03.2023 г. постановено по ВНОХД № 921/2022 г. на Окръжен съд Плевен, II-ри въззивен наказателен състав на основание чл. 334, т. 3, във вр. с чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК изменил Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен, в частта за размера на наказанието лишаване от свобода като намалил размера на наложеното на подсъдимия Й. М. П. с ЕГН ***** наказание по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 58а, ал. 1, във вр. с чл. 54 от НК, от 8 години на 6 години лишаване от свобода, което след редукцията съобразно чл. 58а, ал. 1 от НК, останало да се изтърпи от П. окончателно наказанието в размер на 4 години лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакванията за допуснато нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и неправилно приложение на материалния и процесуалния закон, за допускането на съществени нарушения на процесуалните правила по т. 2, и твърденията за налагане на наказание по т. 3, при явна несправедливост, са лишени от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуалния закон, както и такива съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд, а и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. Първоинстанционният съд, в съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107 от

НПК, е допуснал и приобщи всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил съображенията си защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля и не кредитира. Плевенският окръжен съд в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, ревизирал изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК.

Претендираният от осъдения Й. М. П. недостатък на първоинстанционния акт – присъдата на Районен съд Плевен и на въззивния съдебен акт, не намира конкретика по отношение както на претендираното и общо посочено нарушение на материалния закон, така и по отношение на някакво допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. В искането определено от П. като жалба, след общото твърдение, че постановената присъда е в нарушение на материалния и процесуалния закон се задават въпроси спазват ли се законовите разпоредби. Няма посочено конкретно нарушение, което лицето да претендира и което да подлежи на обсъждане. Настоящият съд счита, че не са допуснати нито нарушения на материалния закон, нито нарушения на процесуалните правила. Няма в искането и упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнеслите се съдебни инстанции, не са налице и превратно тълкуване на доказателствата. По тези данни и законът е приложен правилно.

Съдебното производство пред първия съд е протекло по реда на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 на Глава двадесет и седма от НПК, по искане на подсъдимия тогава Й. М. П. и на защитника му адвокат Н. А. М. от АК гр. Плевен, при която подсъдимият П. е признал изцяло фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт и е изразил

информирано съгласие да не се събират доказателства за тези факти, описани в обвинителния акт, а да се ползват вече събраните такива на досъдебното производство. Съдът установил, че самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и с нарочно определение по чл. 372, ал. 4 от НПК допуснал провеждането на съкратено съдебно следствие, на основание чл. 371, т. 2 от НПК, като е разяснил на подсъдимия и обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието му и събраните на досъдебното производство доказателства, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.. След законосъобразно проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 373, ал. 2, във вр. с чл. 372, ал. 4, във вр. с чл. 371, т. 2 от НПК, първоинстанционният съд в съответствие с предписанията на чл. 373, ал. 3 от НПК, в мотивите на присъдата приел за установени фактическите обстоятелства изложени в обвинителния акт, като се позовал на направеното от подсъдимия самопризнание по чл. 371, т. 2 от НПК и на доказателствата събрани в досъдебното производство, които го подкрепят. Въз основа на тях, районният съд правилно е приел за установени посочените в мотивите към присъдата фактически положения.

Пред въззивната инстанция адвокат Н. А. М. в подадената чрез него жалба развива оплакването за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда точно защото наказанието е прекомерно завишено. Основното възражение по отношение първоинстанционния ат е свързано с явната несправедливост на наложеното на П. наказание. В искането доразвито по-късно от назначения служебен защитник адвокат И. Н. Т. също се акцентира на явната несправедливост на наказанието, която се обосновава с несъобразяването и неотчитането на всички смекчаващи отговорността обстоятелства, както при постановяване на присъдата от Районен съд гр. Плевен, така и при изготвяне на въззивното решение. Изтъква се, че и двете съдилища са пропуснали да приемат смекчаващо вината обстоятелство, а именно незначителният размер на измамата.

При определяне и преценка на направеното в искането твърдение за явна несправедливост на наказанието, следва да се отчете наред с зачитането или незначитането от съдилищата на всички смекчаващи отговорността обстоятелства, още и обстоятелството, че осъденият П. е с обременено съдебно минало и към датата на въззивното решение е с 33 влезли в сила присъди, като особеното в разглеждания случай е извършването на престъплението по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК, от затвора. Проявена е изключителна дързост и арогантност показващи липсата на каквото и да било превъзпитаване у искателя, които факти определят деянието като такова със завишена степен на обществена опасност, поради което настоящият съдебен състав приема искането за изцяло неоснователно.

То обаче се явява неоснователно и защото изнесеното пред настоящия състав и поддържано твърдение за несъобразяване с и неотчитане на основно

сметчаващо отговорността обстоятелство като ниската стойност на причинената имотна вреда на пострадалия - 361. 95 лева, която към инкриминирания период е под размера на минималната работна заплата, не съответства на действително развилата се процедура. Видно от въззивно решение № 87/20.03.2023 г. постановено по ВНОХД № 921/2022 г. на Окръжен съд Плевен, Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен е изменена в частта за размера на наказанието лишаване от свобода и съдът е намалил размера на наложеното на подсъдимия Й. М. П. наказание, от 8 години на 6 години лишаване от свобода, което след редукцията съобразно чл. 58а, ал. 1 от НК е трябвало окончателно да се изтърпи наказанието в размер на 4 години лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим.

Подобно схващане от страна на П. няма как да бъде възприето за основателно поради изложените и посочени по горе обстоятелства.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав не намира да е налице основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

По настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия Й. М. П. обстоятелства са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на първоинстанционния районен съд и на въззивната съдебна инстанция. В дейността както на Районен съд гр. Плевен, така и на въззивния съд по оценка на доказателствата и доказателствените средства не се констатира нарушения - не са надценени едни доказателства за сметка на други, като осъществена интерпретация на доказателствения обем е според действителното му съдържание.

Настоящият съдебен състав приема, че както първоинстанционният съд така и въззивната инстанция не са допуснали нарушение на материалния закон въпреки направените в тази насока най-общо твърдения като не намира нарушение на материално правните разпоредби на НК във връзка с ангажирането на наказателната отговорност на подсъдимия за извършеното от него престъпление по чл. 211, във вр. с чл. 209, ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

Не се споделя от съдебния състав и твърдяното в искането по отношение на възражението за допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са съществени, след като няма нито един аргумент в негова подкрепа в този смисъл. Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че Великотърновският апелативен съд не констатира да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Обективно липсват нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2-4 от НПК,

както и такива по чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК.

Заявеното основание за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, поради явна несправедливост на наложеното наказание, също не е налице. За извършеното престъпление законодателят е предвидил наказание от три до десет години лишаване от свобода и възможно постановяване на конфискация до една втора от имуществото на виновния. При индивидуализацията на наказанието на Й. М. П. за престъплението, за което е признат за виновен, са отчетени наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като смекчаващите такива не са били недооценени. Първоинстанционният съд е приел свое разбиране за съотношението на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, което становище е коригирано от въззивната инстанция, преценила определените наказания преди редукцията за завишени и съответно несправедливи. Окръжният съд счел в тази насока, че размерът на наказанието за П. следва да се наложи при превес и тежест на смекчаващите вината обстоятелства, под средния размер. При това положение съдът е изменил присъдата, като намалил определеното наказание за извършеното от искателя престъпление, от 8 години на 6 години лишаване от свобода, което след редукцията с 1/3 съобразно чл. 58а, ал. 1 от НК, той да изтърпи окончателно наказание в размер на 4 години лишаване от свобода.

Този извод и подход е правилен. Не са налице смекчаващи вината обстоятелства, които да определят деянието, като такова с търсената от защитника по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид, предвид и на това, че е извършено в затвора гр. Плевен. Подсъдимият П. се отличава с висока степен на обществена опасност, като същият е осъждан общо с 33 присъди за умишлени престъпления. Като смекчаващи вината обстоятелства съдът е отчел ниската стойност на причинената имотна вреда на пострадалия - 361.95 лв., която към инкриминирания период е под размера на минималната работна заплата, взел е предвид в конкретния случай изразеното съжаление за извършеното, както изявеното желанието да се възстанови причинената вреда. Като отегчаващи вината обстоятелства РС – Плевен и въззивната инстанция правилно и законосъобразно са отчели сравнително високата степен на обществена опасност на конкретното деяние, което е осъществено и извършено в затвора гр. Плевен, както и предходните осъждания на подсъдимия П., извън тези квалифициращи деянието като извършено при условията на опасен рецидив..

Настоящият съд намира, че така наложеното наказание на подсъдимия съответства на обществената опасност както на деянието така и на дееца. Същевременно с това се приема въпреки претендирането им, че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, които да обосноват приложението на чл. 55, ал. 1 от НК. Периодът от момента на разкриване на престъплението до внасяне на обвинителен акт в съда не може да се определи, като прекомерно продължителен. Не е налице

забавяне и при разглеждане на делото от съда. Не е налице и маловажност на случая с оглед квалификацията на деянието като извършено при условията на опасен рецидив, което обосновава завишена степен на обществена опасност на конкретното проявление.

Наложено наказание съответства на обществената опасност да деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства и на целите по чл. 36 от НК. Наличните смекчаващи обстоятелства не са многобройни и липсва такова, което да има характера на изключително смекчаващо обстоятелство по смисъла на чл. 55, ал. 1 от НК. В съответствие със закона правилно е определено наказанието лишаване от свобода по вид и размер, както и първоначалният режим на неговото изтърпяване.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Й. М. П. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 921/2022 г. по описа на Окръжен съд гр. Плевен и отменя на Присъда № 159 от 21.11.2022 г. постановена по НОХД № 2021/2022 г. по описа на Районен съд гр. Плевен.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____